

Sygn. akt I C 758/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Jolanta Szymanowska**

Protokolant: sekr. sąd. Jolanta Lisowska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa N. M.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Dyrektora Zakładu Karnego we W. zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o zapłatę

- I. oddała powództwo;
- II. nie obciąża powoda N. M. kosztami niniejszego postępowania;
- III. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa nie uiszczony koszt sądowy.

Sygn. akt I C 758/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 września 2012 roku N. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora Zakładu Karnego we W. kwoty 1.00000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych oraz o przyznanie kwoty 25.000,00 zł na rzecz (...) w L. tytułem jak określił „kary za złamanie przepisów prawa”.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym we W. jego prawa gwarantowane konstytucją, przepisami kodeksu karnego wykonawczego oraz aktami prawa międzynarodowego w sposób permanentny były przez pozwanego łamane. Zarzucił pozwanemu naruszenie art. 110§ 2 k.k.w, a więc przepisu zobowiązującego do zapewnienia każdemu osadzonemu powierzchni 3 m², art. 111§ 2 i art. 102 pkt. 1 k.k.w. dotyczących dostarczania osadzonym niezbędnych środków higieny oraz środków czystości, art. 95 pkt. 1 k.k.w. decydującego o klasyfikacji zakładu karnego oraz art. 110§ 2 k.k.w. dotyczącego należytych warunków bytowych. Podał, iż od początku odbywania kary pozbawienia wolności przebywa w celach, w których powierzchnia przypadającego na jednego osadzonego jest niższa niż gwarantowany standard 3 m², a trudności organizacyjne panującego w zakładzie karnym nie są argumentem uzasadniającym łamanie prawa przez pozwanego. Podniósł, iż w Zakładzie Karnym we W., mimo iż jest on zakładem półotwartym, cele mieszkalne w porze dziennej otwarte są jedynie przez około 9 godzin. Nadto wskazał, iż pozwany notorycznie nie wywiązuje się z obowiązku dostarczania wystarczającej ilości środków czystości i higieny osobistej oraz zapewnienia należytych warunków bytowych. Zaznaczył, iż pozwany swoim postępowaniem wielokrotnie dopuścił się naruszenia jego dóbr osobistych w postaci godności. (pozew k. 2-6)

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 lutego 2013 roku (data wpływu) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż twierdzenia powoda dotyczące warunków odbywania przez niego kary pozbawienia wolności są jedynie gołosłownymi oświadczeniami, niepopartymi żadnymi dowodami, a tym samym nie mogą one stanowić podstawy ustaleń faktycznych Sądu. Wskazał, iż powód w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej nie przebywał w celach niespełniających normy powierzchniowej 3 m². Cele te wyposażone były w niezbędny sprzęt kwaterunkowy zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 roku w sprawie warunków bytowych osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych, a ilość sprzętu była dostosowana do liczby osadzonych w celi. Zaznaczył, iż fakt, że cele mieszkalne nie odpowiadają wygórowanym wymogom estetycznym powoda pozostaje bez znaczenia. Przyznał, iż jednym z zasadniczych obowiązków demokratycznego państwa prawa jest zapewnienie humanitarnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, jednakże kryteria pozwalające ocenić, czy wymóg ten został spełniony muszą pozostawać w związku z możliwościami finansowymi danego państwa, a także znajdować odbicie w poziomie życia i zamożności społeczeństwa. Tymczasem powód miał zapewnione miejsce do spania, bezpłatną opiekę medyczną, odpowiednią temperaturę celi, wyżywienie, które spełniało wymogi w zakresie gramatury, wartości odżywczych, ilości posiłków i ich temperatury. Miał ponadto dostęp do audycji radiowych i telewizyjnych, biblioteki, prasy, mógł uczestniczyć w zajęciach resocjalizacyjnych, kółkach zainteresowań. Tym samym nie można mówić o niegodziwym czy też nieludzkim traktowaniu powoda przez państwo. W dalszej kolejności pozwany podniósł, iż nawet w przypadku stwierdzenia przez sąd naruszenia dóbr osobistych brak jest automatyzmu w zakresie orzeczenia zadośćuczynienia. (odpowiedź na pozew k. 24-30)

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie. (protokół rozprawy k. 45)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

N. M. w okresie od 2 stycznia 2012 roku do 27 lutego 2012 roku i następnie od 26 kwietnia 2012 roku do 19 lutego 2013 roku przebywał w Zakładzie Karnym we W., gdzie odbywał karę pozbawienia wolności. (dowód: historia rozmieszczenia skazanego k. 31, zeznania powoda N. M. k. 45, informacja Dyrektora Zakładu Karnego we W. k. 52)

W okresie od 2 stycznia 2012 roku do 27 lutego 2012 roku przebywał w oddziale nr III w 5-osobowej celi nr 333, której powierzchnia wraz z kącikiem wynosiła 17,27 m². Kąciok sanitarny stanowił natomiast 1,18 m². Następnie od 26 kwietnia 2012 roku do 19 lutego 2013 roku przebywał w oddziale nr IV w 5-osobowej celi nr 441, której powierzchnia po uwzględnieniu kąciaka sanitarnego wynosiła 16,12 m², kąciok sanitarny zaś zajmował 0,96 m². (dowód: informacja Dyrektora Zakładu Karnego we W. k. 52, częściowo zeznania powoda N. M. k. 45)

Wskazane cele wyposażone były w sprzęt kwaterunkowy zgodny z wymogami określonymi w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 roku w sprawie warunków bytowych osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych, tj. łóżko koszarowe, stół więzienny mały i duży, szafkę więzienną, taboret więzienny, półkę pod TV, wieszak, półkę na przybory toaletowe. Powód otrzymywał środki higieny osobistej zgodnie z wymogami określonymi w ww. rozporządzeniu, tj. raz w miesiącu jedno mydło, jeden nożyk do golenia, 200 g proszku do prania, jedną rolkę papieru toaletowego. Nadto w ramach zgłaszanym potrzeb także środki czystości do utrzymania porządku w celi mieszkalnej, czyli płyn do mycia naczyń i środki do czyszczenia urządzeń sanitarnych. Cele mieszkalne nie były wyposażone w instalację ciepłej wody, co jest zgodne z przepisami prawa. Zgodnie z § 8 ust. 1 Porządku wewnętrznego Zakładu Karnego we W. z dnia 28 lutego 2013 roku powód korzystał raz w tygodniu z ciepłej kąpieli w łaźni. Wszystkie cele wyposażone były w wentylację grawitacyjną. Przewody wentylacyjne w budynku zakwaterowania osadzonych były drożne i nadawały się do eksploatacji. Corocznie wykonywane były przeglądy okresowe budynków i obiektów usytuowanych na terenie jednostki, w tym przeglądy przewodów wentylacyjnych i kominowych. Temperatura powietrza w celach mieszkalnych w sezonie grzewczym wynosiła co najmniej 20 stopni Celsjusza i tym samym spełniała wymogi rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 roku w sprawie warunków

technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Wszystkie cele mieszkalne w budynku zakwaterowania osadzonych posiadały stolarkę okienną umożliwiającą wietrzenie pomieszczeń. Okna wykonane były z PCV, dwuskrzydłowe rozwierno-uchylne z możliwością stosowania mikro wentylacji o współczynniku przenikania ciepła $U=1,0 \text{ W/m}^2 \times \text{K}$. Pomieszczenia cel mieszkalnych wraz z kąciem sanitarnym podlegały bieżącej konserwacji, co najmniej raz w roku były malowane. W przypadku zgłoszonych nieprawidłowości typu zawilgocenia ścian, zabrudzenia, ubytki powłoki zewnętrznej, podejmowane były niezwłocznie czynności konserwacyjno-remontowe. Do prac technicznych używane były wyłącznie materiały zgodne z obowiązującymi przepisami budowlanymi, natomiast prace konserwacyjno-remontowe wykonywane były zgodnie ze sztuką budowlaną. W 2011 roku na terenie jednostki miejsce generalny remont. Dokonano wówczas wymiany instalacji elektrycznej w oddziałach mieszkalnych budynku zakwaterowania osadzonych. Dla poprawy warunków bytowych skazanych dokonano położenia kostki brukowej przed budynkiem zakwaterowania osadzonych na powierzchni 526 m^2 , malowania cel mieszkalnych, tj. 205 lokali o powierzchni 4554 m^2 , kącików sanitarnych, klatek schodowych i korytarzy w budynku zakwaterowania osadzonych, malowania stolarki drzwiowej do cel mieszkalnych, montażu sufitów podwieszanych na oddziałach I, II, III i IV, częściowej wymiany instalacji wodociągowej i sanitarnej, bieżących napraw instalacji centralnego ogrzewania, częściowej wymiany pionów instalacji centralnego ogrzewania. Powód nie zgłaszał do funkcjonariuszy czy też pracowników cywilnej służby remontowo-konserwacyjnej żadnych uwag dotyczących stanu technicznego cel mieszkalnych. W dniu 18 marca 2013 roku starszy instruktor działu kwatermistrzowskiego chor. W. S. przeprowadził wizytację cel nr 333 i 441 i nie stwierdził żadnych śladów świadczących o zawilgoceniu tynków czy też występowaniu wykwitów grzyba na tynkach. N. M. zgodnie z grafikiem zajęć odbywających się w świetlicy, przebywając w celi nr 333 miał możliwość korzystania z zajęć na świetlicy we środy w godzinach od 14.00 do 17.30, zaś przebywając w celi nr 441 we czwartki od godziny 9.00 do 12.00 i w niedziele od godziny 15.00 do 17.00. (dowód- notatka służbowa k. 34-35, protokoły z okresowej kontroli przewodów kominowych z dnia 19.10.2011 r. i z dnia 16.10.2012 r. k. 32-33,)

W dniach 11-12 stycznia 2012 r. na terenie Zakładu Karnego we W. przeprowadzona została przez sędziego penitencjarnego Sądu Okręgowego w (...)D. W. wizytacja. Przedmiotem wizytacji było między innymi wykonanie zaleceń z poprzedniej wizytacji przeprowadzonej w dniach 15-16 listopada 2010r, nadto między innymi zagadnienia rozmieszczania osadzonych i kwalifikowanie skazanych do właściwych systemów wykonywania kary, wykonywanie zadań penitencjarnych i działalność resocjalizacyjna oraz zatrudnienie osadzonych, warunki bytowe skazanych, stan opieki medycznej oraz stan sanitarny, działalność kulturalno-oświatowa i sportowa, nadto działalność remontowa i inwestycyjna. W sprawozdaniu stwierdzono, iż zalecenia powizytacyjne zostały w całości wykonane. Wskazano, iż w 2011 roku wykonano szereg prac remontowo-budowlanych, które w znacznym stopniu poprawiły komfort bytowy skazanych. We wnioskach końcowych podano, iż jednostka funkcjonuje prawidłowo, kierując się legalizmem i właściwie wykonując zadania penitencjarne, a w rezultacie osiągając dobre wyniki w procesie resocjalizacji skazanych. Nie wydano zaleceń powizytacyjnych. (dowód: sprawozdanie z wizytacji Zakładu Karnego we W.k. 37-40)

W dniu 30 września 2012 roku powód skierował do Ministerstwa Sprawiedliwości skargę dotyczącą warunków odbywania kary w zakładzie karnym typu półotwartego, zbyt małego metrażu celi, warunków panujących w celi mieszkalnej i wyłączenia prądu. Skarga ta drogą służbową została przekazana do rozpoznania Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w L., który uznał ją za bezzasadną. Wskazany podmiot pismem z dnia 27 grudnia 2012 roku odpowiadając na skargę wyjaśnił, iż warunki odbywania kary w zakładzie karnym typu półotwartego określone są w kategoriach możliwości, a decyzje we wszystkich rodzajach spraw wskazanych w przepisie art. 91 pkt. 1-11 k.k.w. podejmowane są przez dyrektora zakładu karnego. Podał, iż z uwagi na to, że osadzeni odbierają posiłek indywidualnie, zgodnie z porządkiem osadzenia w danej celi mieszkalnej, to na czas wydawania posiłków zobowiązani są do powrotu do swoich cel i pozostawania w nich. Wyjaśnił ponadto, iż N. M. przebywając w zakładzie karnym ma zapewnioną powierzchnię przewidzianą przepisem art. 110 § 2 k.k.w. tj. 3 m^2 , a cele mieszkalne spełniają niezbędne wymagania w zakresie warunków bytowych. Wyłączenie zaś prądu w gniazdach wtykowych w porze nocnej oraz od poniedziałku do piątku na 3 godziny w porze dziennej wynika z harmonogramu działań oszczędnościowych i nie wpływa negatywnie na warunki bytowe osadzonych. (odpowiedź na skargę k. 36)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów oraz częściowo na podstawie zeznań samego powoda N. M..

Odnosnie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, należy wskazać, iż żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń, co do ich prawdziwości. Sąd z urzędu nie dostrzegł również jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania ich mocy dowodowej. Stąd też, ta kategoria dowodów została obdarzona przez Sąd w całości walorem wiarygodności.

Odnosząc się natomiast do dowodu z przesłuchania N. M. stwierdzić należy, iż Sąd tylko częściowo obdarzył wiarą zeznania powoda, a mianowicie w tej części w której zeznał, iż odbywając karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym we W. przebywał początkowo w celi nr 333 a następnie w celi nr 441, a jednostkę opuścił 19 lutego 2013 roku. Tożsamo oceniono zeznania powoda dotyczące dostępu do ciepłej i zimnej wody oraz jego sytuacji życiowej i materialnej. W pozostałym zakresie, a zwłaszcza dotyczącym powierzchni cel mieszkalnych, warunków bytowych w nich panujących, niemożności korzystania z zajęć na świetlicy, zbyt małej ilości środków higieny osobistej, zeznaniom powoda odmówiono wiary. Były one wyraźnie sprzeczne z dowodami z dokumentów w postaci notatki służbowej, informacji Dyrektora Zakładu Karnego, sprawozdania z wizytacji sędziego penitencjarnego Sądu Okręgowego w (...). Stanowiły one w dużej mierze subiektywną ocenę powoda warunków panujących w jednostce penitencjarnej, nie były oparte na faktach. W ocenie Sądu do zeznań powoda należy podchodzić z dużą ostrożnością, ponieważ jest on zainteresowany przejawskrawieniem sytuacji panującej w jednostce penitencjarnej, tak aby uzasadnić żądanie zadośćuczynienia pieniężnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne i w całości podlega oddaleniu.

Z twierdzeń pozwu wynika, że N. M. domagał się zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 100.000,00 zł w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych w postaci godności i prawa do godnego odbywania kary pozbawienia wolności. Naruszeń dopatrywał się w przebywaniu w przeludnionych celach, gdzie powierzchnia przypadająca na jedną osobę w jego ocenie wynosiła poniżej 3 m², dostarczaniu przez pozwanego niewystarczającej ilości środków czystości i higieny osobistej, nadto w niezapewnieniu odpowiednich warunków socjalno bytowych. Nadto wnosił o zapłatę sumy 25.000,00 zł na cel społeczny tj. na rzecz Hospicjum im. (...) w L..

Podstawę prawną tego żądania stanowi w pierwszej kolejności art. 417 k.c. Zgodnie z tym przepisem za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przesłankami tej odpowiedzialności są:

- powstanie szkody przy wykonywaniu władzy publicznej;
- bezprawność działania lub zaniechania;
- adekwatny (normalny) związek przyczynowy pomiędzy działaniem lub zaniechaniem a wyrządzoną szkodą.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdują także przepisy art. 23 k.c. i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Zgodnie z treścią art. 24 § 1 i 2 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Z kolei z treści art. 448 k.c. wynika, że w razie naruszenia dobra osobistego, Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 23 k.c., który zawiera otwarty katalog dóbr osobistych, zalicza do nich w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swobodę sumienia, tajemnicę korespondencji.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż powód nie udowodnił faktu naruszenia dóbr osobistych. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. O ile prawdą jest, iż każde naruszenie dóbr osobistych jest bezprawne i w tym zakresie istnieje tzw. domniemanie bezprawności, o tyle nie można powiedzieć, że powód nie miał żadnych obowiązków dowodzenia faktów. Biorąc pod uwagę treść powołanych powyżej przepisów, N. M. powinien wskazać bowiem rodzaj naruszonego dobra osobistego, udowodnić sam fakt naruszenia dóbr osobistych, istnienia krzywdy wynikającej z naruszenia przez pozwanego dobra osobistego powoda oraz związek przyczynowy między krzywdą niemajątkową, a działaniem czy zaniechaniem sprawcy krzywdy niemajątkowej. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie sprostowała temu obowiązkowi. Pomimo tego, iż stosownie do treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., spoczywał na niej ciężar dowodu, nie wykazała przed Sądem faktu naruszenia dóbr osobistych, który aktualizowałyby odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Zakładu Karnego we W..

W tym miejscu wskazać należy, iż żadna z powoływanych przez powoda okoliczności, w której upatrywał naruszeń przepisów prawa, skutkujących naruszeniem jego dóbr osobistych, nie potwierdziła się.

Przede wszystkim nie jest prawdą, aby powodowi w trakcie pobytu w zakładzie karnym nie zapewniono stosownie do przepisu art. 110 § 2 k.k.w. 3 m² powierzchni celi mieszkalnej. Jak wynika z dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną, N. M. przebywał początkowo w 5-osobowej celi nr 333, której powierzchnia po odjęciu powierzchni kącika sanitarnego wyniosła 16,09 m², następnie zaś w 5-osobowej celi nr 441 o powierzchni 15,16 m². Z zestawienia tych liczb jasno wynika, iż powód każdorazowo miał zapewnione ustawowe minimum, odpowiednio w celi 333 na jego osobę przypadało 3,218 m² powierzchni celi, z kolei w celi nr 441 3,032 m² powierzchni. Twierdzenia powoda, iż było ciasno, nie można było się swobodnie przemieszczać i nie każdy osadzony mógł swobodnie usiąść przy stole, nie mają większego znaczenia, istotne jest jedynie to, iż pozwany nie dopuścił się do naruszenia przepisów kodeksu karnego wykonawczego.

Za całkowicie gołosłowne, nie mające w niczym poparcia uznać także należy twierdzenia powoda odnośnie dostarczania przez pozwanego niewystarczającej ilości środków higieny osobistej i środków czystości. Jak wynika z materiału dowodowego powód tak jak każdy osadzony otrzymywał środki higieny osobistej zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 roku w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. nr 186, poz. 1820) Zgodnie z powyższym raz w miesiącu otrzymywał jedno mydło, jeden nożyk do golenia, 200 g proszku do prania, jedną rolkę papieru toaletowego. Nadto w ramach zgłaszanym potrzeb uzyskiwał także środki czystości do utrzymania porządku w celi mieszkalnej, czyli płyn do mycia naczyń i środki do czyszczenia urządzeń sanitarnych. Powód w celi miał dostęp do zimnej wody, natomiast raz w tygodniu stosownie do § 8 ust. 1 Porządku wewnętrznego Zakładu Karnego we W. z dnia 28 lutego 2013 roku miał możliwość skorzystania z ciepłej kąpeli. Twierdzenia powoda, że jedna ciepła kąpiel w tygodniu i brak ciepłej wody w celach są niewystarczające dla zapewnienia higienicznego trybu życia pozostają bez znaczenia, ponieważ pozwany działał zgodnie z prawem. Należy zauważyć, iż przepisy prawa nie nakładają na administrację jednostek penitencjarnych obowiązku zapewnienia osadzonym ciepłej wody w celach.

Strona pozwana wykazała także, że warunki w jakich przebywał powód, wbrew temu co twierdził powód, były zgodne z przepisami prawa. Cele posiadały prawidłową wentylację, oświetlenie spełniające polskie normy, dostęp świeżego powietrza, w sezonie grzewczym panowała w nich temperatura 20 stopni Celsjusza, spełniająca wymogi określone w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. (Dz. U. nr 75, poz. 690 ze zm.) W celach znajdował się sprzęt

kwaterunkowy i sanitarny w ilości wymaganej przez załącznik do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 17 października 2003r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych tj. łóżko koszarowe, stół więzienny mały i duży, szafkę więzienną, taboret więzienny, półkę pod TV, wieszak, półkę na przybory toaletowe. Powód miał także możliwość korzystania z zajęć na świetlicy. Odmienne zapatrywania strony powodowej w tym względzie jawią się jako całkowicie gołosłowne.

Twierdzenia powoda, iż cele były zagrzybione, panowała w nich wilgoć, także nie znalazły potwierdzenia. Podkreślić należy, iż jak wynika z szeregu dokumentów, w tym ze sprawozdania z wizytacji w 2011 roku na terenie jednostki przeprowadzony został generalny remont, wymieniona została instalacja elektryczna, pomalowane zostały wszystkie cele mieszkalne, kąpiki sanitarne, stolarka drzwiowa.

Wbrew odmiennym zapatrywaniom N. M., pozwany nie naruszył także prawa co do warunków odbywania kary w zakładzie karnym jako jednostce penitencjarnej typu półotwartego. Zgodnie z przepisem art. 91 pkt. 5 k.k.w. w zakładzie karnym typu półotwartego skazani mogą poruszać się po terenie zakładu karnego w czasie i miejscach ustalonych w porządku wewnętrznym, tym samym uznać należy, iż warunki odbywania kary w zakładzie typu półotwartego określone są w kategoriach możliwości, a decyzje w tych sprawach podejmuje dyrektor danego zakładu. Dlatego obowiązujące na terenie tej jednostki postanowienie, iż na czas wydawania posiłków osadzeni zobowiązani są do powrotu do swoich cel i pozostania w nich, nie jest w żaden sposób sprzeczne z przepisami kodeksu karnego wykonawczego.

Reasumując stwierdzić należy, iż wszelkie przywołane przez powoda zachowania pozwanego, były zgodne z przepisami prawa i w żaden sposób nie mogły naruszyć jego dóbr osobistych. Należy pamiętać, iż powód przebywając w zakładzie karnym, odbywał karę pozbawienia wolności, został odseparowany od społeczeństwa ze względu na popełnione przestępstwo, winien zatem liczyć się z pewnymi dolegliwościami z tego faktu wynikającymi. W tym miejscu warto wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 20 grudnia 2010 roku sygn. akt IV CSK 449/10, iż „o naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonych w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności, związanych z samym pobytem w takim zakładzie, polegających np. na niższej od oczekiwanej jakości warunków sanitarnych albo okresowym przebywaniu w celi z większą niż określona standardami liczbą osadzonych; nie powinno się oczekiwać warunków podobnych do domowych, które dla wielu ludzi bywają bardzo trudne, a nie wynikają z odbywania żadnej kary.”

Mając na uwadze powyższe, wobec nie udowodnienia okoliczności naruszenia dóbr osobistych powoda, powództwo jako niezasadne oddalono. / pkt. I wyroku /

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia treść art. 102 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów procesu albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W realiach niniejszej sprawy to powód jest stroną przegrywającą proces, jednakże z uwagi na jego sytuację majątkową i osobistą, wykazaną w oświadczeniu składanym na uzasadnienie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych oraz w trakcie przesłuchania, brak było w ocenie Sądu podstaw do obciążania go kosztami procesu. Odmienne rozstrzygnięcie w tym zakresie byłoby sprzeczne z zasadą słuszności.

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt. III wyroku oparte jest na przepisie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. (Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 ze zm.) Nieuiszczoną opłatę od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić, Sąd przejął w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Z przyczyn wyżej podanych i z uwagi na treść cytowanych przepisów prawa Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.